

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Zgierzu w punkcie 1 zasądził od S. C. na rzecz (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. kwotę 607,04 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2013 roku do dnia zapłaty; w punkcie 2 nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Sąd I instancji ustalił, że w dniu 29 września 2011 roku pozwany zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy. Zgodnie z jej postanowieniami miesięczna kwota zobowiązania pozwanego wynosiła 29,90 złotych. Pozwany zobowiązał się także do uiszczenia opłaty aktywacyjnej w wysokości 50 złotych brutto. W związku z zawarciem umowy pozwanemu została przyznana ulga w wysokości 430 złotych. Do umowy dołączony został regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych. Zawarcie umowy poprzedzone zostało rozmową telefoniczną. Następnie (...) Centertel przesłała pozwanemu warunki w/w umowy w formie pisemnej, pod którymi pozwany złożył własnoręczny podpis.

(...) Centertel wystawił S. C. następujące faktury VAT:

nr (...) z dnia 6 października 2011 roku na kwotę 79,90 złotych z terminem płatności do 20 października 2011 roku, nr (...) z dnia 6 listopada 2011 roku na kwotę 29,90 złotych z terminem płatności do 21 listopada 2011 roku, nr (...) z dnia 6 grudnia 2011 roku na kwotę 29,90 złotych z terminem płatności do 20 grudnia 2011 roku oraz nr (...) z dnia 6 stycznia 2012 roku na kwotę 29,90 złotych z terminem płatności do 20 stycznia 2012 roku. Pozwany nie zapłacił zobowiązań wynikających z powyższych faktur. (...) Centertel rozwiązał umowę i obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu przyznanej ulgi w wysokości 354,35 złote. W dniu 30 maja 2012 roku Spółka (...) zawarła z (...) 1 Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandaryzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem była m.in. wierzytelność wobec pozwanego.

Pismem z dnia 16 lipca 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty należności z tytułu wymagalnych faktur za usługi telekomunikacyjne w wysokości 551,63 zł. W dniu 9 maja 2013 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego na kwotę 607,04 złotych, w tym: należność główna w kwocie 523,95 złote, odsetki ustawowe od tej kwoty za okres od 23 maja 2012 roku do dnia 9 maja 2013 roku w kwocie 65,51 złotych i odsetki ustawowe za okres do dnia 23 maja 2013 roku. S. C. jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku oraz bezdomną i nie zamieszkuje pod adresem wskazanym w pozwie. Pod adresem wskazanym w pozwie zamieszkuje tymczasowo tylko żona pozwanego.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek pozwanego o wystąpienie do powoda o nadesłanie nagrań rozmów telefonicznych poprzedzających podpisanie umowy i ich odtworzenie, bowiem Sąd uznał to za zbędne w sytuacji podpisania przez pozwanego umowy o określonej treści, z której wynikały dla niego określone prawa i obowiązki, w tym uiszczenia opłaty aktywacyjnej.

Sąd nie dał wiary pozwanemu, iż wypowiedział przedmiotową umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych przed jej rozwiązaniem przez (...) Centertel, gdyż powód nie wykazał tej okoliczności żadnym dokumentem, w tym potwierdzeniem nadania wypowiedzenia na pocztę, choć na taki się powoływał.

Sąd Rejonowy ustalił, że pozwany nie kwestionował faktu zawarcia z (...) Centertel umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 29 września 2011 roku, podnosił jednak, że nie został poinformowany o obowiązku uiszczenia opłaty aktywacyjnej w wysokości 50 złotych. Twierdzenie pozwanego nie znajduje uzasadnienia w zebranych przez Sąd materiale dowodowym. Z treści załączonej do pozwu kopii umowy jednoznacznie wynika istnienie i wysokość opłaty aktywacyjnej. Pozwany własnoręcznym podpisem złożonym pod przedmiotową umową, którego wiarygodności nie kwestionował, oświadczył, iż zapoznał się i akceptuje warunki wskazane w umowie i jej załącznikach. Bez znaczenia jest przy tym twierdzenie pozwanego, że nie czytał przedmiotowej umowy. Rażące

niedbalstwo pozwanego w tym zakresie nie ma wpływu na ważność w/w umowy, a skutki tak nieroztropnego postępowania pozwanego obciążają wyłącznie jego.

Pozwany nie opłacił faktur za cztery kolejne okresy rozliczeniowe wobec czego przedmiotowa umowa została rozwiązana z winy pozwanego, który nie dotrzymał warunków wynikających z umowy zawartej z (...) Centertel. Zgodnie z § 20 pkt 12 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych załączonego do przedmiotowej umowy operator ma prawo zawiesić świadczenie wszelkich usług telekomunikacyjnych na rzecz abonenta oraz wypowiedzieć umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem natychmiastowym, bez prawa do odszkodowania ze strony operatora z tytułu jednostronnego wypowiedzenia umowy i bez konieczności wcześniejszego uprzedzenia abonenta, jeżeli abonent nie zapłacił należności za usługi telekomunikacyjne w terminie 30 dni kalendarzowych od daty płatności wskazanej w rachunku telefonicznym. Wysokość kwoty, którą pozwany jest zobowiązany zwrócić w związku z przyznaną mu w umowie ulgą, obliczona została na podstawie ust. V umowy z dnia 29 września 2011 roku.

Powód udowodnił swoją legitymację procesową w sprawie poprzez wykazanie przejścia wierzytelności przysługującej pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanego, na jego rzecz. Przedstawił on poświadczoną za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym kopię umowy sprzedaży wierzytelności, a także załącznik do Protokołu Przekazania Wierzytelności z dnia 31 maja 2012 roku objętych Porozumieniem z dnia 30 maja 2012 roku zawartym pomiędzy (...) Centertel, a powodem.

Na zasądzoną przez Sąd kwotę składa się 169,60 złotych tytułem zobowiązań wynikających z załączonych do akt sprawy faktur za okres od 6 września 2011 roku do 6 stycznia 2012 roku, 354,35 złote tytułem zwrotu przyznanej pozwanemu ulgi wynikającej z przedmiotowej umowy, 17,58 złotych tytułem odsetek ustawowych naliczonych przez pierwotnego wierzyciela za zwłokę od dnia następnego po dniu wymagalności każdej z faktur do dnia 22 maja 2012 roku oraz 65,51 złotych stanowiących skapitalizowane odsetki ustawowe liczone od należności głównej od dnia 23 maja 2012 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. i 482 k.c., zgodnie z żądaniem powoda, zasądzając odsetki ustawowe począwszy od dnia wniesienia powództwa, tj. od dnia 15 maja 2013 roku.

Sąd Rejonowy dodatkowo wyjaśnił, że pozwany podniósł również zarzut powagi rzeczy osądzonej powołując się przy tym na postanowienie Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 18 marca 2013 roku wydane w sprawie o sygn. akt I C 72/13. Postanowieniem tym Sąd umorzył postępowanie w sprawie w trybie art. 505³⁷ k.p.c. z uwagi na niezuzupełnienie przez stronę powodową braków formalnych pozwu. Powyższe postanowienie nie kształtuje w zakresie roszczeń powoda powagi rzeczy osądzonej, ponieważ nie rozstrzygało wcześniejszej sprawy merytorycznie, tym samym zarzut pozwanego w tym przedmiocie należało uznać za bezzasadny. O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 roku (sygn. akt V CZ 26/12, LEX nr 1231638), przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. W niniejszej sprawie, Sąd wziął pod uwagę fakt, iż pozwany jest osobą bezdomną i bezrobotną, bez stałego źródła utrzymania. Pozwany nie uzyskuje żadnego miesięcznego dochodu. W tej sytuacji obciążenie pozwanego dodatkowo oprócz roszczenia głównego i odsetek opłatą sądową w kwocie 30 złotych i kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 180 złotych godziłoby w poczucie sprawiedliwości i zasady słuszności.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, który zaskarżył orzeczenie w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu apelacji pozwany podnosił, że Sąd niezasadnie oddalił jego wniosek o przedstawienie nagrań telefonicznych poprzedzających podpisanie umowy, z nagrań wynikałoby, że pozwany został oszukany. Ponadto podnosił, że błędnie ustalił Sąd Rejonowy, że nie posiada potwierdzeń nadania wypowiedzenia umowy, na które się powoływał. Wszystkie dokumenty zostały przekazane do sprawy I C 72/13, która to sprawa została umorzona.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu. Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Uznając ustalenia faktyczne poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym za prawidłowe, Sąd Okręgowy podziela je i przyjmuje za własne. Przechodząc do omawiania zarzutu apelacyjnego polegającego w istocie na naruszeniu przepisów prawa procesowego poprzez dokonanie dowolnej w miejsce swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegającego na jednostronnej ocenie materiału dowodowego, to należy podnieść wbrew zarzutom skarżącego, że Sąd Rejonowy nie naruszył art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wadliwej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje bowiem swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji, zaś skarżący prezentując niezadowolony z treści rozstrzygnięcia Sądu w żaden sposób nie wykazał, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., co nadaje apelacji polemiczny charakter. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy zostały również przez niego w prawidłowy sposób ocenione pod względem materialnoprawnym. Trafne Sąd I instancji przyjął, że w niniejszej sprawie, podstawowym obowiązkiem pozwanego był obowiązek zapłaty za usługi telekomunikacyjne i obowiązek zapłaty za aktywację karty SIM.

Sąd Rejonowy słusznie oddalił wniosek dowodowy pozwanego o wystąpienie do powoda o nadesłanie nagrań rozmów telefonicznych poprzedzających podpisanie umowy i ich odtworzenie, bowiem prawidłowo Sąd uznał to za zbędne w sytuacji podpisania przez pozwanego umowy o określonej treści, z której wynikały dla niego określone prawa i obowiązki, w tym obowiązek uiszczenia opłaty aktywacyjnej. Pozwany zeznał, że podczas rozmowy nie poinformowano go o opłacie za aktywację karty, jednakże gdyby pozwany przeczytał tekst umowy, którą przywiózł kurier wraz z nowym telefonem do domu, powziąłby wiadomość o postanowieniu umownym nakładającym na niego obowiązek uiszczenia opłaty za aktywację karty SIM. Jeżeli było to dla niego istotne postanowienie umowne mógł takiej umowy nie zawierać. Należy podnieść, że skarżący nie kwestionował zawarcia umowy, z której wynika dochodzone wobec niego roszczenie. Ponadto nie kwestionował, że korzystał z telefonu. W świetle powyższych okoliczności decyzję Sądu Rejonowego o oddaleniu wniosku dowodowego należy ocenić jako trafną, bowiem stanowisko procesowe strony powodowej znajdowało oparcie w niekwestionowanych dokumentach. Pozwany nie kwestionował, że po nieuiszczeniu pierwszej kwoty 29zł został mu zablokowany telefon, czyli doszło do rozwiązania z pozwanym umowy z jego winy. Ponadto prawidłowo Sąd I instancji ocenił, że pozwany nie udowodnił, że wypowiedział umowę o usługi telekomunikacyjne, bowiem te twierdzenia nie zostały w żaden sposób udowodnione. Przedstawione przez pozwanego dopiero w postępowaniu apelacyjnym dowody potwierdzenia nadania korespondencji do powoda z dnia 30.12.2011 i 6.03.2012r. podlegają pominięciu na podstawie art. 381k.p.c. jako spóźnione. Ponadto z przedstawionych dowodów nadania korespondencji nie wynika jaka faktycznie korespondencja została przesłana poprzednikowi powoda.

W konsekwencji nie było podstaw do zakwestionowania poczynionych przez ten Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, na których gruncie prawidłowo zostały zastosowane przepisy prawa materialnego.

Roszczenie zaś powoda o zapłatę kwoty 354,35 zł z tytułu zwrotu ulgi znajduje uzasadnienie w art. 57 ust. 6 z dnia Ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne. Należy podnieść, że zgodnie z powyżej powołanym przepisem prawa w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Roszczenie nie przysługuje

w przypadku rozwiązania przez konsumenta umowy przed rozpoczęciem świadczenia usług, chyba że przedmiotem ulgi jest telekomunikacyjne urządzenie końcowe. Tak więc skoro pozwany zaprzestał płacenia abonamentu i doszło do rozwiązania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych to pozwany winien zwrócić przyznaną mu ulgę, tym bardziej, że otrzymał w wyniku umowy urządzenie końcowe czyli telefon.

Z wszystkich przytoczonych względów apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Orzekając w przedmiocie kosztów postępowania Sąd Okręgowy kierował się, wyrażoną w przepisie art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania mając na względzie, że pozwany przegrał postępowanie apelacyjne. Wysokość zasądzonego wynagrodzenia dla pełnomocnika powoda ustalono stosownie do przepisu § 6 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490).